

ikke billige. Jeg hader selv al Tvang. Ethvert Overgreb af Myn-dighederne bringer mig i Raseri. Men jeg forlanger en dannet Tone ogsaa af en Skolelærer. Og vil du sige mig, Tante Bertha, finder du i Grunden ikke, at vi i Forvejen har Lærere nok i Tinget? Bønder og Husmænd er der heller ingen Mangel paa. Men hvor er Intelligensen? Hvad er det f. Eks. for Landbrugsmini-stre, vi har haft? Naar Enslev kommer, siger jeg ham det lige op i Øjnene, at vi kan ikke være de Folk bekendt."

„Hys!"

Fru Bertha afbrød ham og lagde Haanden paa hans Arm. Stuepigen var paa Vej hen til dem fra Verandatrappen. Hun kom for at melde, at der var rettet an.

„Saa maa du undskylde, kære Tante! Jeg er ved at omkomme af Sult! — — Stadig ingen Telegram?" spurgte han Pigen i Forbigaaende.

„Nej!"

X

Jytte havde for længe siden rejst sig og var gaaet ind. Det var blevet som en Vane hos hende at fortrække, saasnart man begyndte at politisere omkring hende. Det vakte saa mange triste Minder, og det ikke alene fra Moderens og Dihmers lange Samtaler i Dronningens Tværgade. De omfattede hele hendes Liv, gik helt tilbage til Barndomshjemmet paa Samsø, hvor hun saa tidt havde følt sig tilovers og glemt, naar Distriktslægen og Præsten eller andre kom i Besøg og Diskussionen blev saa kampvarm, at endogsaa hendes Moder kunde give sig til at banke i Bordet af Iver.

Hun var gaaet op paa sit Værelse for at pakke ud.

Øverst i Kufferten laa hendes Skrivemappe mellem nogle Noder, og da hun aabnede den, faldt der et Blad Papir ud. Det viste sig at være den kasserede Begyndelse til et Brev, som hun efter sin Hjemkomst til København havde skrevet til Torben Dihmer for at forsøge paa at forklare sig for ham. Hun havde følt, at han alligevel af alle Mennesker var den eneste, der maaske vilde kunne forstaa hende.